

13 септември

В Париж е прекрасно, но разбрах със сигурност, че вече не остана друго историческо място, което да посетим тук. А ето какво се случи три дни преди планираното ни отпътуване.

Прибирахме се в хотела от поредната вечер на разходка и като влязохме в огромното фойе, не видяхме никого около нас – нито портиерите, нито пиколото, нито хора по фотьойлите. Аз носех в ръце един малък букет цветя, който Стенли ми подари по пътя, и гледах само букета, докато уверено вървах към рецепцията, откъдето да вземем ключа от апартамента ни. Но като вдигнах поглед, все пак забелязах, че край фотьойлите има налягали хора. Разбирате ли? Не седят на фотьойлите, а лежат по очи до тях.

Стигнах до рецепцията и поздравих на френски, но служителят не ми отговори. Просто невероятно, казах си, французин да не отговори на поздрава на една млада дама! Погледнах го укоряващо и забелязах, че до него има още един господин, който беше с черна шапка, с черен шал пред устата и с черни ръкавици. Тук трябва да ви кажа, че още нямаше пандемия и не ходехме всички с шалове и маски пред устата, затова си помислих, че господинът има много интересен стил – някаква нестандартна френска мода, и му се усмихнах. А той ми отговори на френски следното или поне аз това разбрах:

– Бъдете спокойна, мадам, аз само прибирам оборота!

Аз изобщо не се притеснявах – просто трябва малко да изчакаме. И докато чакахме служителят да ни даде ключа от апартамента, забелязах, че ръцете му треперят и си помислих, че горкият човек явно има тежък тремор. Стенли обаче започна да гледа много лошо онзи с черната шапка и черния шал и аз не на шега се уплаших, че може за нещо да направи скандал. Затова тикнах букета пред очите на Стенли, за да не го гледа. А човекът с черния шал каза:

– Браво, мадам! Благодаря! – и веднага си тръгна с една голяма черна чанта.

Веднага щом излезе, във фойето настана страшна суматоха. Тези, които лежаха край фотьойлите, изведнъж станаха, разтичаха се кой накъдето види и започнаха неистово да крещат, служителят на рецепцията натисна някакви бутони, завиха звънци и сирени, а аз хванах Стенли за ръка и го замъкнах в нашия апартамент.

Тогава Стенли ми разказа какво се е случило, защото, докато се качвахме нагоре, чул какво си говорят гостите във фойето и служителите. Човекът с черния шал не бил от оторизираната фирма, която прибира оборота, а... било обир. Той и още двама души, които аз не съм забелязала, влезли въоръжени в хотела, насочили оръжие към пристигащите гости, които чакали да се настанят, и ги накарали да легнат на земята. Онзи, с когото така учтиво разговарях, насочил дулото на пистолета си към служителя на рецепцията и му казал да сложи целия оборот в черната чанта, която видях. Ние сме се появили точно в момента, в който служителят слагал оборота в чантата. Най-после си обясних защо той не отвърна на поздравя ми.

След малко позвъниха по телефона и казаха, че са от хотела и трябва да се качат до нашия апартамент. Само след минута пристигнаха, влязоха вътре, трескаво огледаха всичко, а Стенли ги увери, че нищо не е откраднато. Те обаче заявиха, че трябвало да ни зададат няколко въпроса и по-точно да ги зададат на мен. Стенли убедено им отговори, че аз не знам френски, така че няма да ги разбера. Но те настояваха все пак на следващия ден да отидем в полицията да ни зададат тези няколко въпроса, тъй като аз съм разговаряла с единия терорист, при това доста учтиво, и само към нас той не бил насочил оръжието си; а освен това, когато Стенли го погледнал, аз съм била сложила букета си пред лицето му, вероятно да не гледа престъпника и да не го разпознае.

Разбирате ли сега какво тежко обвинение надвисваше над нашето младо семейство, и по-конкретно над мен? И то само заради това, че съм възпитано и учтиво момиче, което поздрави едни непознати хора и което се опита да предотврати скандал на Стенли с непознатия господин. Твърде е възможно дори в главите на някои да е възникнала мисълта, че аз съм съучастница на групата от обира.

Това предположи Стенли, който цяла нощ не спа, а когато се унасяше, започваше да бълнува на френски. От ръкомаханията му, от които дори щях да пострадам, ми стана ясно, че сънува как е в някаква полиция и нещо обяснява на френски те полицаи. И още преди да е съмнало, Стенли стана и поиска бързо да си съберем багажа, да напуснем хотела и да се качим на първия самолет за България. Ако някой иска допълнителни обяснения, да ги дават Боби и Анжи от посолството, а нас двамата, ако французите желаят, да ни търсят – него в Мадагаскар, а мен – в Беларус.